

Les mitges veritats

Un relat de: [Cagalló](#)

Hi havia una vegada un petit mentider que deia sempre la veritat. No sentia el que deia, però era el que hi havia en realitat. Li deia lleig a un lleig, però ell el veia maco. D'acord, li mentia, però també era cert el que deia. Amb el temps, es va acabar fent especialista en mitges veritats. A tots els homes amb qui s'arrambava els deia 't'estimo'. Si bé no se'ls estimava d'aquella manera, se'ls estimava d'alguna manera.

Un dia es va enamorar de veritat. Bojament. La boca de l'estómac se li va estretir. Anava al wàter però no feia caca. Els budells se li van paraitzar durant setmanes. S'havia tornat com un gos espantadís; qualsevol soroll l'exaltava. Això era amor, sí senyor! Tenia nàusees i es marejava tot sovint i no es concentrava ni per fer una suma. Una nit, al llit, tot fent el cigarret, va mirar als ulls del seu estimat per dir-li que l'estimava, però va ser incapaç de fer-ho. No podia expressar l'amor que sentia amb la mateixa paraula mig vertadera de sempre. En lloc d'això i amb els ulls negats, la seva boca va pronunciar 't'odio'.

...s'ho estava dient a ell mateix.